

Scheltema

vijf jaar helemaal niets gedaan heeft, ligt het voor de hand dat er vervolgens geen mogelijkheden voor het bestuur meer bestaan om tegen de zin van de belanghebbende het geld te innen. Dat is de afweging die is gemaakt. Dat hangt ook samen met het feit dat het vertrouwensbeginsel ten opzichte van het bestuur een sterkere werking heeft en dat je eerder uit het gedrag van het bestuur zou mogen afleiden dat bepaalde dingen niet meer mogen gebeuren dan uit het gedrag van de burger.

De heer **Wolfsen** vindt de regeling van de verrekening sober, omdat verrekening alleen mogelijk is op grond van een wettelijk voorschrift. In zijn voorbeeld, dat ik goed kan volgen, gaat het om situaties waarin men met één dienst te maken heeft en er sprake is van zowel een vordering als een schuld. Het ingewikkelde is dat verrekening in feite veel ruimer is als deze in het algemeen wordt opengesteld. Dan zou bijvoorbeeld een geldboete die iemand moet betalen aan het openbaar ministerie verrekend kunnen worden met een belasting-schuld, omdat de Staat uiteindelijk één rechtspersoon is. De oplossing is om per gebied te bekijken wanneer verrekening mogelijk is. De bedoeling is om ook in de aanpassingswet op het terrein van het voorbeeld dat de heer **Wolfsen** noemde verrekening wel mogelijk te maken.

De heer **Wolfsen** (PvdA): Dank voor dit antwoord. Ik ben daar zeer benieuwd naar, maar ik had in mijn voorbeeld niet een rechtspersoon genoemd maar een bestuursorgaan, bijvoorbeeld de Belastingdienst. Het gaat mij erom dat binnen één bestuursorgaan ruimere verrekeningmogelijkheden gelden. Ik kan mij voorstellen dat boetes bij het OM en belastingsschulden wat ver uit elkaar liggen en dat verrekening dan te ingewikkeld wordt. Binnen één bestuursorgaan zou mijns inziens toch meer mogelijk moeten zijn dan nu in de wet wordt voorgesteld.

De heer **Scheltema**: Dat is voor te stellen, maar soms is een bestuursorgaan veel breder. De ministers zijn heel in het algemeen over een wijd terrein vaak bestuursorgaan. Dan kunnen er heel ongelijke vorderingen komen. Daarom is gekozen om meer precies bij de aanpassingswet te regelen in welke gevallen verrekening dan wel mogelijk is.

Er zijn nog vragen gesteld over de uitvoering van het dwangbevel volgens de regels van het Burgerlijk Wetboek. De heer **Van de Camp** vroeg zich af of het bestuursrecht zich niet al te zeer afhankelijk maakt van het burgerlijk recht en van de burgerlijk rechter. In mijn opinie is dat schijn. In deze regeling is ook op het punt van de bestuursdwang geregeld dat bestuursrechtelijke geschillen voor de bestuursrechter worden uitgevochten. Als eenmaal vaststaat dat er een bestuursrechtelijke geldschuld bestaat, kunnen executiegeschillen het beste door de burgerlijk rechter worden beoordeeld, omdat er soms bij executiegeschillen, juist als het ingewikkeld wordt, ook derden betrokken kunnen worden en derden belang kunnen hebben bij de executie. De burgerlijk rechter is gewend om daarmee om te gaan. Daarom is het handiger dat deze rechter die executiegeschillen uiteindelijk behandelt. Wij hoeven daarbij niet bang te zijn dat rechterlijke uitspraken die nog niet in kracht van gewijsde gaan toch worden geëxecuteerd. Volgens het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering is de regeling

juist dat het vonnis in kracht van gewijsde moet zijn gegaan voordat het geëxecuteerd kan worden. Dus die mogelijkheid bestaat in beginsel niet.

Voorzitter. Hiermee heb ik de resterende vragen beantwoord.

De algemene beraadslaging wordt geschorst.

De vergadering wordt van 13.25 uur tot 14.10 uur geschorst.

Voorzitter: Verbeet

De **voorzitter**: De ontvangen brieven en wetsvoorstellen staan op een lijst die op de tafel van de griffier ligt. Op die lijst staan voorstellen over hoe de Kamer deze stukken kan gaan behandelen. Als aan het einde van de vergadering geen bezwaar is gemaakt tegen deze voorstellen, neem ik aan dat daarmee wordt ingestemd.

Er zijn geen berichten van verhindering.

Regeling van werkzaamheden

De **voorzitter**: De minister-president heeft mij meege-deeld dat de Kamer donderdag 14 juni aanstaande het zogenaamde beleidsprogramma tegemoet kan zien. Ik stel voor, dit onderwerp toe te voegen aan de agenda van de week van 19 juni aanstaande en het debat nu reeds te plannen op dinsdag 19 juni, te beginnen om 11.00 uur, en daarbij de volgende spreektijden te hanteren: 20 minuten voor het CDA, de PvdA, de SP en de VVD, 15 minuten voor de PVV, GroenLinks en de ChristenUnie en 10 minuten voor D66, de PvdD en de SGP. Voorts stel ik voor om bij dit debat wat betreft de sprekers de begrotingsvolgorde te hanteren, het af te ronden met stemmingen en die dag geen vragenuur te houden.

Ik stel verder voor, toestemming te verlenen tot het houden van notaoverleg met stenografisch verslag op maandag 25 juni 2007 van 10.15 uur tot 16.00 uur van de vaste commissie voor Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties over de Raming der voor de Tweede Kamer in 2008 benodigde uitgaven, alsmede aanwijzing en raming van de ontvangsten (30996).

De heer **Bosma** (PVV): Voorzitter. Mijn partij zou het debat over het beleidsprogramma graag een dag later willen voeren, zodat wij iets meer tijd hebben om het voor te bereiden.

De **voorzitter**: Gisteren heeft u allen een brief bereikt over dit onderwerp. Daar is door niemand op gereageerd. Daarom neem ik aan dat een meerderheid van de Kamer in staat is om dit debat op dinsdag 19 juni te voeren. Ik kom anders ook in de problemen met de planning van de rest van die week. Ik stel daarom voor, vast te houden aan dinsdag 19 juni, om 11.00 uur.

De heer **Bosma** (PVV): Ik sta hier in mijn eentje. Dat is de realiteit en die aanvaard ik.

De **voorzitter**: U hebt als een leeuw gevochten.

Voorzitter

De heer **Bosma** (PVV): Komt dat ook in het verslag te staan?

De **voorzitter**: Dat komt zeker in het verslag. Ik ben niet altijd blij met wat er allemaal in het verslag komt, maar dit komt er ook in.

Overeenkomstig de voorstellen van de voorzitter wordt besloten.

De **voorzitter**: Het woord is aan mevrouw Schermers.

Mevrouw **Schermers** (CDA): Voorzitter. Namens de CDA-fractie wil ik u verzoeken, het verslag van het algemeen overleg van 24 mei over het geneesmiddelen-beleid op de plenaire agenda te zetten.

De **voorzitter**: Ik stel voor, dit VAO toe te voegen aan de agenda van volgende week.

Daartoe wordt besloten.

Aan de orde is de behandeling van:

- **het wetsvoorstel Goedkeuring van het op 27 mei 2005 te Prüm tot stand gekomen Verdrag tussen het Koninkrijk België, de Bondsrepubliek Duitsland, het Koninkrijk Spanje, de Republiek Frankrijk, het Groothertogdom Luxemburg, het Koninkrijk der Nederlanden en de Republiek Oostenrijk inzake de intensivering van de grensoverschrijdende samenwerking, in het bijzonder ter bestrijding van het terrorisme, de grensoverschrijdende criminaliteit en de illegale migratie (Trb. 2005, 197) (30881).**

De algemene beraadslaging wordt geopend.

De heer **De Wit** (SP): Voorzitter. Dit debat gaat over het verdrag dat op 27 mei 2005 door Nederland en zes andere West-Europese landen werd ondertekend en dat wij "het Verdrag van Prüm" noemen. Ik zal in mijn bijdrage eerst iets zeggen over de procedure van de totstandkoming en het vervolg van dit verdrag. Daarna zal ik enkele inhoudelijke bepalingen bespreken en tot slot zal ik iets opmerken over de gegevensbescherming.

Eerst de procedure. Er is in deze Kamer al regelmatig gesproken over de op handen zijnde omzetting van dit verdrag in het wettelijk kader van de EU. Ook onder de overige EU-lidstaten zou een zeer breed draagvlak bestaan voor dit verdrag, maar het Duitse voorzitterschap zal een raadsbesluit voorleggen dat de kernbepaling van het Verdrag van Prüm omzet in EU-regelgeving. De vraag rijst waarom men er primair voor heeft gekozen om dit te regelen in een verdrag buiten het raamwerk van de Europese Unie om. Zeven EU-landen sluiten onderling een multilateraal verdrag buiten de EU om, en niet eens via de procedure die bestaat voor het realiseren van nauwere samenwerking. Hoe komt men tot deze werkwijze? Wat zijn hiervoor de beweegredenen geweest? Was dit gemakkelijker, omdat niet alle EU-landen aan de regeling willen meedoen? Of hebben de verdragsluitende landen bijvoorbeeld een hoger beschermingsniveau voor persoonsgegevens?

Graag krijg ik een antwoord van de minister op deze vragen.

Bij het tot stand komen van dit verdrag is het Europees Parlement niet geconsulteerd, evenmin zijn de nationale parlementen erbij betrokken. De vraag is of dat zo democratisch is. Hoe gaat het verder nu dit verdrag grotendeels zal worden omgezet in EU-regels? Is dit verdrag dan nog slechts van belang voor die bepalingen die niet worden omgezet? Is het handig om twee verschillende regimes te creëren? Wat vindt de minister van de kritiek van de commissie voor Burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken, de zogeheten commissie-Liebe, dat het beter ware de effecten van het verdrag te evalueren alvorens de bepalingen in Europese regelgeving op te nemen? De minister heeft dit verdrag een proeftuin genoemd voor Europese samenwerking. Ik betwijfel of wij een proeftuin moeten beginnen met deze belangrijke onderwerpen. Belangrijker nog is dat deze opmerking van de minister impliceert dat wij bezig zijn met het maken van een soort testfase of het uitvoeren van een experiment. Wanneer de proeftuin bevalt, kan dit nog leiden tot Europese samenwerking, maar het lijkt er nu op dat de EU-route eerder tot stand komt dan de daadwerkelijke goedkeuring van dit verdrag. Hoe verklaart de minister dat? Hoe ziet hij het verschil tussen het verdrag en de Europese route? Wat blijft er van het verdrag over als EU-regels tot stand komen? Is dit een gelukkige manier van opereren? Graag krijg ik een antwoord van de minister in dezen.

Het verdrag heeft betrekking op grensoverschrijdende samenwerking, met name op het gebied van informatie-uitwisseling die betrekking heeft op personen, zoals DNA-gegevens, vingerafdrukken, kentekengegevens en persoonsgegevens. In de tweede plaats gaat het om maatregelen ter voorkoming van terroristische strafbare feiten (onder andere via vluchtbegeleiders). In de derde plaats gaat het om maatregelen ter bestrijding van illegale immigratie (uitwisselen van informatie en repatriëring). In de vierde plaats gaat het om overige vormen van samenwerking, zoals het gezamenlijk optreden van de politie. Met dit verdrag wordt het mogelijk om ten behoeve van de identificatie en opsporing een individueel DNA-profiel rechtstreeks te vergelijken met DNA-profielen uit de geautomatiseerde databanken van de overige aangesloten lidstaten. Ook zijn er regelingen in het verdrag opgenomen over geplande gezamenlijke optredens van politieambtenaren ter voorkoming van strafbare feiten of ter handhaving van de openbare orde. In specifieke situaties kan ongepland grensoverschrijdend door politieambtenaren worden opgetreden.

Dat is allemaal niet niets. Het spreekt voor zich dat internationale samenwerking van belang is bij het opsporen van strafbare feiten en het bestrijden van terrorisme. Toch vraag ik de minister op basis waarvan dit verdrag is gesloten. Wat is de noodzaak ervan? Is er op dit moment aantoonbaar behoefte aan dit verdrag? Moeten wij op dit moment zeggen dat er kennelijk obstakels zijn in de internationale samenwerking die noodzaken tot deze internationale uitwisseling van gegevens tussen de aangesloten landen? De kern van het verdrag is naar mijn mening dat verdragsluitende staten over en weer toegang krijgen tot DNA-analysebestanden en tot dactyloscopische gegevens en kentekenregisters. Nogmaals vraag ik waarom dat nodig is. Wat is er mis met de huidige praktijk waarin in ieder geval eerst een